

[Estrup]

res viden er for begrænset om de projekter, som er i gang, og at vi har brug for et mere systematisk arbejde med hensyn til effekterne. Det synes jeg er et godt udgangspunkt for et fortsat arbejde med den hensigt at reducere kvindearbejdsløsheden, og jeg er selvfølgelig enig med undervisningsministeren, når han formulerer det sådan, at dette at vi ved for lidt, i hvert fald ikke er noget, som bør føre til, at vi skal indskrænke eller formindske indsatsen, tværtimod. Vi må fortsætte, uanset at vi måske stadig væk er utilfredse med vort niveau og vor viden.

Jeg har et par kommentarer til arbejdsministeren. Den ene vedrører mit spørgsmål, hvorfor det er gået, som det er gået her i 1986, nemlig den positive udvikling, som vi har set, hvor kvindearbejdsløsheden har været faldende, samtidig med at arbejdsløsheden er steget for mændenes vedkommende. Arbejdsministeren svarede, at det vidste man faktisk mere om i Arbejdsministeriet, end jeg åbenbart troede, og det er nok rigtigt. Spørgsmålet er, om det er nok.

Det, som jeg gerne vil efterlyse, er, om man på grundlag af den viden, man har i Arbejdsministeriet også nu, vil kunne sige noget om, hvorvidt det er en tendens, som fortsætter, eller er de erhvervsskift, som man åbenbart har kunnet konstatere, noget tilfældigt, noget midlertidigt? Er det sådan, at vi faktisk kan regne med, at denne udvikling fortsætter, uanset at vi står over for en beskæftigelsessituation, som formentlig ikke vil være så gunstig fremover, selv om vi heldigvis endnu ikke har set effekten på ledighedstallene? Det synes jeg vil være væsentligt at få at vide.

Det vil så yderligere for mig føre til det spørgsmål, om ikke det var rimeligt, at man i Arbejdsministeriet i højere grad fulgte den slags vigtige spørgsmål op. Vi kan se i den publikation, som Arbejdsministeriet udsender, og som hedder Arbejdsmarkedet og Arbejdsmarkedspolitikken, og som jeg værdsætter i allerhøjeste grad, at man dér allerede i efteråret havde konstateret udviklingen. Jeg synes, det var rimeligt, om man fulgte sådan noget op i Arbejdsministeriet, og jeg synes måske, det ville være interessant, om Arbejdsministeriets forskningsbevilling i lidt højere grad kunne målrettes mod nogle af den slags ting; det tror jeg Folketinget og i øvrigt

formentlig en række organisationer og andre uden for Folketinget ville være glade for.

Dernæst til spørgsmålet om den koordinerede indsats over for ledigheden. Jeg var glad for arbejdsministerens svar om, at den arbejdede man fortsat med. Det kan godt være, jeg ikke lyttede godt nok, men jeg fik ikke fat i, hvornår man regnede med at udspillet kunne komme. Det synes jeg er vigtigt. Vi står inden længe over for den situation, at vi er nødt til at tage stilling til, hvad vi skal gøre med hensyn til pligtafsætningerne over for kommunerne. Vi er nogle stykker, der har sagt, at dette ikke bør være en permanent ordning; vi vil hellere ind i en koordineret indsats over for ledigheden, uden at det nødvendigvis skal være en pligtafsætning, men vi kan jo risikere at blive tvunget ud i det, hvis det varer for længe, inden vi har et alternativ.

Så vil jeg slutte af med – og det skal nærmest være henvendt til undervisningsministeren – at spørge: kunne det tænkes, at man med fordel kunne gennemgå de forskellige uddannelsestyper og undersøge, om man her har fået nedbrudt de barrierer, f.eks. vedrørende alderskriterier, der findes over for kvinder?

Det er bl.a. lidt affødt af spørgsmålet om, hvorfor vi stadig væk har dette paradoks omkring sygeplejersker. Der kunne tænkes at være andre steder, hvor man faktisk har ladet uddannelsesinstitutionerne fastsætte kriterier, som betyder, at det er vanskeligere at få rekrutteret kvinder og unge piger til de uddannelser, vi egentlig gerne ville have dem til at vælge. Var der en vej frem ved at lave et mere systematisk arbejde på det område?

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

En dagsorden, som kan samle stort set hele Folketinget på nær Fremskridtspartiet, vil selvfølgelig være bred og vil også kunne fortolkes på mange forskellige måder. Det, som jeg synes er godt ved denne dagsorden, som Socialdemokratiet har foreslået, og som VS er medforslagsstiller til, er, at den siger, at inden den 1. januar 1988 skal de områder, man opsamler erfaringer om, ind i det ordinære uddannelses- og arbejdsmarkedssystem, således at vi ikke længere udelukkende har dem hængende som en slags appendiks, som